

holde sig til Kendsgerningerne. Det tror jeg vil slaa til ved al Undervisning, at det, man først og sidst skal lægge sig efter, og det, man skal bruge sin Tid til at belyse, er Kendsgerninger og ikke „opdigtede Kendsgerninger“, som det en Gang er sagt i dette Ting. Nu har det ærede Medlem med en uhyre Interesse — jeg mis-kender ikke det ærede Medlems pædagogiske Interesse, paa ingen Maade —, men med en Salvelse, som minder om en gammel Amtsprovst, talt om det frygtelige i, at jeg som Minister kan lade Haderslev Seminarium staa uden noget fysisk Laboratorium, og at jeg kan lade Jonstrup Seminarium, hvor der staa to tomme Stuer, staa uden et fysisk Laboratorium. Her har det ærede Medlem anvendt en forkert Metode, for det ærede Medlem er kommet udenfor det, som er Kendsgerningerne. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men nu skal Oplysningen komme, saa tror jeg, det ærede Medlem vil ryste fremad og ikke til Siden.

Se, Sagen er den, at Jonstrup Seminarium har for det første et Laboratorium; og det har tillige disse to Stuer, som det ærede Medlem omtalte og nævnedes paa en saadan Maade, at han derved sagde til mig, at Beviset for, hvor umulig jeg egentlig var, laa deri, at jeg kunde lade de to Stuer staa ubenyttede. Nu er Forholdet det, at jeg i Sommer har været ude og set paa Stuerne og har taget Initiativet til, at Bygningsinspektøren giver et Forslag om, hvordan man kunde indrette disse to Stuer. Det er altsaa ikke ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem nu vil slutte sig til. Endvidere sagde han i denne Sammenhæng, at der kan man se, hvordan det har sig med dem, der har det i Munden, men ikke i Gerningen, og saa talte han om Sønderjylland og om, at Haderslev ikke skulde have sit fysiske Laboratorium. Det skal Haderslev have, men det ærede Medlem er jo kommet til Haderslev saa tidlig maaske, at han ikke kunde se det; der har været Folk siden, som har set, hvordan dette Laboratorie-værelse er ved at staa frem, og det ærede Medlem kan jo komme derned og glæde sig over det. — Men nu slutter det ærede Medlem deraf, at Folk, som har Sønderjylland saa meget i Munden, skulde passe lidt paa, naar det drejer sig om de virkelige Forhold. Det synes jeg, det ærede Medlem kunde have sparet sig; jeg vil bede det ærede Medlem nævne overfor mig, naar jeg har ført Sønderjylland i Munden, og der ingen Handling har fulgt Ordet, naar der

forelaa en Opgave. Der er her anvendt en Metode fra det ærede Medlems Side, som jeg synes er forkert.

For Resten vil jeg tage det ene Eksempel op om Metoden. Jeg vil fremdes holde paa — og jeg har ogsaa en hel Del Erfaringer som Skolemand —, jeg vil paastaa, at det kunde være fuldt forsvarligt og endogsaa en udmærket Fremgangsmaade, at Læreren, idet Eleven tegnede den forkerte Tegning, brugte den, som Læreren gjorde i Haderslev; det kan det ærede Medlem slet ikke afkræfte. Det ærede Medlem kan sige: det synes jeg ikke er godt. Det kan modsiges ved at sige: jeg synes nu, at det godt kan gøres. Og i det hele taget, hvad dette med Metode angaar, ved det ærede Medlem jo godt, at det kommer an paa en vis Oprindelighed, en vis Genialitet hos Læreren. Den, der ikke har noget af dette, hjælpes uhyre daarligt ved en Metode, han skal holde sig fast og sikkert til; han maa skabe sin Metode næsten fra Minut til Minut. Ja, jeg vilde nødig have været ind paa hele denne Sag, fordi jeg finder, at det er at spille det høje Tings Tid, men jeg maatte benytte Lejligheden til at anbefale det ærede Medlem at bruge den Metode sikkert, som bestaar i, at man tumler med de rette Kendsgerninger.

Jeg har ogsaa et Svar til det ærede Medlem Hr. Sundbo, som jeg skal gøre meget kort ved at nævne, at Frk. Marie Nielsen er dømt efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr. § 46, og efter Straffelovens § 100, jfr. § 52. Jeg skal blot læse § 100, der lyder saaledes: „Foretager nogen de i § 98 betegnede Handlinger“ — nemlig med Vold eller Trusel om Vold at overfalde en Embedsmand under Udførelsen af hans Embedsgerning eller i Anledning af samme — „mod underordnede Rets- eller Politibetjente . . . straffes han med Forbedringshusarbejde indtil 2 Aar, Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder . . .“. Dette maa være Svar nok til det ærede Medlem. Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem nævnte om Provst Fenger og en Henstilling desangaaende fra min Side til Kirkeministeren, skal jeg sige, at naar Provst Fenger møder op med en Højesteretsdom efter Straffelovens § 100, antager jeg ikke, det vil være nødvendigt, at der kommer en Henstilling fra mig til Kirkeministeren, saa vil sikkert Provst Fenger opleve noget lignende, som Frk. Marie Nielsen nu desværre har oplevet.